

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, proti žalovanému **I. N.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. A. G., advokátom v B., o **vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C 290/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. januára 2014 sp. zn. 6 Co 396/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 29. novembra 2011 č. k. 6 C 290/2010-69 návrh žalobcu zamietol. Žalobcu zaviazal v lehote troch dní zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 257,87 € na účet Advokátskej kancelárie D., so sídlom v B.. Súd prvého stupňa, na základe vykonaného dokazovania, mal za preukázané, že žalobca uzavrel so žalovaným 21. júla 1993 nájomnú zmluvu č. j. Ú., ktorou žalovanému odovzdal do nájmu X.-izbový služobný byt č. X. nachádzajúci sa na X.. poschodí domu na ul. E. na dobu jedného roka. Účastníci uzavreli k nájomnej zmluve 29. júla 1994 dodatok č. 1, ktorý pôvodnú nájomnú zmluvu zmenil tak, že byt sa žalovanému prenecháva na dobu určitú, počas trvania služobného pomeru. Žalovaný bol na vlastnú žiadosť uvoľnený zo služobného pomeru Príslušníka zboru k 31. marcu 2004. Žalovaný o tejto skutočnosti žalobcu neinformoval a doposiaľ býva v byte. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Podľa jeho názoru uzavreli účastníci konania minimálne dve nájomné zmluvy. Mal za preukázané, že žalobca komunikoval so žalovaným ako s nájomcom bytu a až po vyše šiestich rokoch podal žalobu na vypratanie, čo považoval za rozpor s dobrými mravmi. Ďalej súd prvého stupňa poukázal na to, že z korešpondencie účastníkov konania

vyplývalo, že žalobca sa so žalovaným dohodli na nájme bytu na dobu neurčitú a žalobca vyzval žalovaného na jej podpis. Keďže ani žalobca ani žalovaný bližšie neobjasnili, kedy k tejto dohode o nájme bytu malo dôjsť a odkedy by mal vzniknúť nový nájom bytu, dospel súd prvého stupňa k záveru, že za takéhoto stavu je žaloba o vypratanie bytu predčasná a žalovanému je potrebné poskytnúť dlhšiu lehotu na riešenie vzniknutého problému. Na základe uvedeného súd prvého stupňa návrh žalobcu na vypratanie bytu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 149 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. marca 2012 sp. zn. 6 Co 87/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vyvodil zo zisteného skutkového stavu nesprávny právny záver. Poznamenal, že súd nemôže s poukazom na rozpor s dobrými mravmi zamietnuť žalobu vlastníka nehnuteľnosti, ktorú bez právneho dôvodu užíva iná osoba, čím neoprávnene zasahuje do vlastníckeho práva vlastníka. Odvolací súd konštatoval, že o takýto prípad ide aj v prejednávanej veci. Prejednávaný byt je služobným bytom, pričom v zmysle § 1 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a bytovými náhradami (ďalej len „zákon č. 189/1992 Zb.“) nájomcom služobného bytu môže byť iba ten, kto vykonáva prácu, na ktorú je nájom služobného bytu viazaný. Ďalej uviedol, že podľa nájomnej zmluvy z 21. júla 1993 v znení dodatku č. 1 z 29. júla 1994 bol predmetný byt prenechaný žalovanému do nájmu na dobu trvania jeho služobného pomeru. Jeho služobný pomer skončil 31. marca 2004 a týmto dňom nájomný vzťah zanikol. Odvolací súd poznamenal, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by účastníci okrem vyššie uvedenej nájomnej zmluvy uzavreli aj inú nájomnú zmluvu. List žalobcu zo 7. marca 2008 je iba výzvou na uzavretie nájomnej zmluvy na dobu neurčitú a nejde teda o dôkaz, že takúto zmluvu účastníci aj uzavreli. Z týchto skutočností mal odvolací súd za preukázané, že úvahy súdu prvého stupňa o predčasnosti žaloby na vypratanie bytu sú nesprávne. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyslovil, že v novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa o trovách prvostupňového i dovolacieho konania.

Okresný súd Bratislava IV (v poradí druhým) rozsudkom z 12. marca 2013 č. k. 6 C 290/2010-143 uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní vypratať X.-izbový služobný byt č. X. na treťom poschodí v B. potom, čo mu bude zabezpečený náhradný byt. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že účastníci konania uzavreli 21. júla 1993 nájomnú

zmluvu k bytu č. X., nachádzajúceho sa na X.. poschodí v bytovom dome v B. na dobu jedného roka. K nájomnej zmluve z 21. júla 1993 uzavreli účastníci 29. júla 1994 dodatok č. 1, ktorým sa pôvodná nájomná zmluva zmenila na dobu určitú, počas trvania služobného pomeru s tým, že povinnosťou nájomcu je nahlásiť prenajímateľovi ukončenie služobného pomeru do 5 dní od jeho ukončenia. Z personálneho rozkazu č. X. z 24. februára 2004 súd prvého stupňa zistil, že žalovaný bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru k 31. marcu 2004, o čom žalobcu neinformoval a naďalej zostal bývať v služobnom byte. Súd prvého stupňa vyvodil záver, že žalovaný od 1. apríla 2004 býva v služobnom byte bez právneho dôvodu, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by účastníci konania uzavreli aj ďalšiu nájomnú zmluvu. Poznamenal, že keďže žalovaný pred užívaním predmetného služobného bytu ukončil užívanie X.-izbového bytu v B., má v zmysle § 4 zákona č. 189/1992 Zb. právo na bytovú náhradu vo forme náhradného bytu. Na záver súd prvého stupňa uviedol, že ani po doplnení dokazovania predovšetkým výsluchmi svedkov I. U. a J. S. nezistil zmenu skutkového stavu, z ktorého by vyplývalo, že došlo k novému nájmu. Pri vyhodnotení výpovedí vychádzal predovšetkým zo skutočnosti, že mal nesporne za preukázané, že 1. apríla 2004, kedy malo dôjsť k dohode o nájme bytu, svedkyňa nebola v pracovnom pomere u žalobcu. Z rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby totiž vyplýva, že dňom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru svedkyne bol až 20. júl 2004. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. januára 2014 sp. zn. 6 Co 396/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmetný byt je služobným bytom vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správe žalobcu a že účastníci konania uzavreli 21. júla 1993 nájomnú zmluvu, na základe ktorej bol predmetný byt odovzdaný do nájmu žalovaného na dobu 1 roka, pričom dodatkom č. 1 z 29. júla 1994 bola doba nájmu dojednaná na dobu trvania služobného pomeru žalovaného v Policajnom zbore SR. Taktiež bolo preukázané, že služobný pomer žalovaného ako príslušníka policajného zboru skončil 31. marca 2004, pričom žalovaný predmetný byt bez právneho dôvodu doposiaľ užíva. K odvolacím námietkam žalovaného, že mu súdom prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom nevykonaním dokazovania, ktoré súdu navrhol, odvolací súd uviedol, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú vykonané je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. Nevykonanie

určitého dôkazu môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nezakladá však procesnú vadu. Poznamenal, že nevykonaním navrhovaného dokazovania žalovaným, preto nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Na záver odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Podľa názoru odvolacieho súdu sú preto námietky žalovaného nedôvodné a odvolací súd k nim nemohol prihliadnuť ani v tomto odvolacom konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd pochybil, keď sa procesne ani inak nevysporiadal s námietkou žalovaného v podanom odvolaní, v ktorom žalovaný namietal porušenie zásady ústnosti občianskeho súdneho konania a nevykonanie výsluchu žalovaného a teda neprihliadol na námietku žalovaného týkajúcu sa odňatia možnosti konať pred súdom nevypočutím žalovaného. Namietal, že súd prvého stupňa ho v konaní ako účastníka konania vôbec nevy počul, napriek tomu, že na pojednávaníach bol osobne prítomný. Vzhľadom na uvedené žalovaný konštatoval, že postupom súdov oboch stupňov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a v dovolaní uplatnený dôvod podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je tak opodstatnený. Zároveň namietal, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a žalovaný v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žiadal, aby dovolací súd v zmysle § 243 O.s.p. pred rozhodnutím o dovolaní rozhodol o odložení vykonateľnosti rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V doplnení dovolania žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie zo strany súdov prvého a druhého stupňa s tým, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (v rozsiahlom podaní dovolateľ rozoberá neúčinnosť dodatku č. 1 k nájomnej zmluve, hodnotí nájomnú zmluvu z 21. júla 1993, ako aj uvádza ďalšie skutkové a právne posúdenie veci).

Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241

ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom či konania súdom nesprávne obsadeným. Dovolateľ

procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúca v tom, že žalovaný nebol vo veci vypočutý, hoci bol prítomný na každom pojednávaní.

Prirodzeným právom každého človeka a občana je právo, aby v zložitom procese hľadania práva a spravodlivosti mu aspoň raz bolo umožnené predstúpiť pred nezávislý súd so svojou vecou, teda aby bol vypočutý. Ide o to, aby mohol predstúpiť so svojou vecou pred konkrétného sudcu, či sudcov, ktorí sú vybavení právom a povinnosťou zvážiť všetky okolnosti, ktorých individuálna a neopakovateľná povaha uplatneného nároku presahuje to, čo možno vložiť do abstraktnej právnej normy. Právo na vypočutie patrí aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva medzi zásadné a základné práva, na rešpektovaní ktorých treba bezvýhradne trvať. V predmetnej veci ako z rekapitulácie súdneho spisu vyplýva, žalovaný mal možnosť vyjadriť sa v konaní už pred prvostupňovým súdom. K porušeniu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. by došlo, keby súd prvého stupňa nenariadil pojednávanie na ktoré by nepredvolal účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť potreboval na riadne objasnenie veci. V danom prípade súd prvého stupňa nariadil vo veci viacero pojednávaní, na ktorých bol žalovaný osobne prítomný (12. apríla 2011, 11. októbra 2011, 29. novembra 2011, 31. mája 2012, 13. septembra 2012, 8. novembra 2012, 24. januára 2013, 12. marca 2013), s výnimkou prvého pojednávania aj so svojou advokátkou. Na súdnom pojednávaní 12. apríla 2011 po ozrejmnení predmetu konania sa žalovaný ústne vyjadril, že so žalobou nesúhlasí, na pojednávaní 8. novembra 2012 sa žalovaný ústne vyjadril k výpovedi svedkyne. Advokátka žalovaného sa aktívne zúčastňovala pojednávania súdu spolu so žalobcom, no ani raz nenavrhol, aby súd vypočul žalovaného. Je potrebné podotknúť, že výsluch účastníkov je iba jeden z viacerých dôkazných prostriedkov v zmysle ustanovenia § 125 O.s.p. Z uvedeného nemožno vyvodiť záver, že nevypočutím žalovaného mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože žalovaný túto možnosť mal. Podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie sú splnené.

Dovolateľ v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Dovolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný

prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne umožňuje, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia. Dovolanie ale nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním – ani pokiaľ je procesne prípustné – úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porovnaj § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p.). Z tohto dôvodu sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za týmto účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.).

Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nie je spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozsudok z 25. septembra 2008 sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Nepripustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom, ako už bolo uvedené vyššie, sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa súvisiacu s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide

vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou najvyššieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová